

Arrest

nr. 101 243 van 19 april 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mongolische nationaliteit te zijn, op 7 januari 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 3 december 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 22 februari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Ch. GYSEMBERG, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Met de eerste bestreden beslissing van 3 december 2012 wordt verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) onontvankelijk verklaard. De beslissing luidt als volgt :

“Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 04.10.2012 werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van

de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene verklaart dat zij een relatie heeft met de heer [E.T.], die over verblijfsrecht in België beschikt. Echter om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie dient betrokkene te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het artikel 10 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene verklaart verder dat zij een gezin met hem vormt en dat zij niet naar haar land van herkomst kan terugkeren, omdat dit een schending zou betekenen van het artikel 8 EVRM. Echter kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om daar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezin- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8.

Betrokkene beweert eveneens dat zij zwanger is geweest van haar partner en dat zij op 09.07.2010 bevallen zou zijn. Echter legt betrokkene geen enkel bewijs voor dat zij en haar partner samen een kind zouden hebben. De vertaling van de geboorteakte die zij voorlegt, heeft betrekking op zichzelf en niet op kind van haar. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs voor te leggen om haar loutere bewering te staven. Bijgevolg kan dit niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene stelt ook dat bij een terugkeer naar haar land van herkomst de rechten van haar kind zouden geschonden worden. Echter verzuimt betrokkene het om te bewijzen dat zij een kind heeft en bijgevolg kan dit argument niet als buitengewone omstandigheid worden weerhouden.

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich eveneens op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De elementen van integratie, namelijk de verklaring dat zij werkbereid zou zijn, dat zij Nederlands zou kennen, dat zij een vrienden- en kennissenkring zou hebben opgebouwd en de duur van haar verblijf, hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

[...].”

1.2. Op dezelfde datum wordt aan verzoekster een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Artikel 39/72, § 1 samengelezen met artikel 39/81, eerste lid van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat de verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

De verwerende partij werd bij schrijven van 11 januari 2013 in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en een nota in te dienen.

De verwerende partij heeft noch een nota, noch een administratief dossier ingediend.

Artikel 39/59, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat wanneer de verwerende partij het administratief dossier niet binnen de vastgestelde termijn toestuurde, de door de verzoekende partij vermelde feiten als bewezen worden geacht tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht zoals bepaald in de wet van 29 juli 1991, van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.2. In de eerste bestreden beslissing kan de volgende passage worden gelezen :

“Betrokkene beweert eveneens dat zij zwanger is geweest van haar partner en dat zij op 09.07.2010 bevallen zou zijn. Echter legt betrokkene geen enkel bewijs voor dat zij en haar partner samen een kind zouden hebben. De vertaling van de geboorteakte die zij voorlegt, heeft betrekking op zichzelf en niet op het kind van haar. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs voor te leggen om haar loutere bewering te staven. Bijgevolg kan dit niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.”

3.3. Uit deze bewoordingen blijkt dat de verwerende partij van oordeel is dat het feit dat verzoekster en haar partner een kind zouden hebben mogelijks een buitengewone omstandigheid zou kunnen uitmaken. Aangezien het bestaan van het kind niet bewezen is, zo stelt de verwerende partij, kan dit niet als dusdanig worden weerhouden.

3.4. Verzoekster stelt daartegenover wat volgt :

“Verzoekster wenst in de bijlage een kopie van de Mongoolse geboorteakte en gelegaliseerde vertaling te voegen. Het mag duidelijk zijn dat dit wel degelijk het bewijs is dat verzoekster zwanger was en zij effectief bevallen is van haar kind.

Uit de geboorteakte blijkt zeer duidelijk dat verzoekster niet alleen bevallen is maar ook dat de heer [E.T.] wel degelijk de vader van het kind is.

DVZ schendt flagrant de zorgvuldigheidsplicht door te stellen dat verzoekster slechts ‘beweert’ dat zij moeder is geworden. De zogezegde “loutere bewering” die DVZ aanhaalt wordt wel degelijk gestaafd, verzoekster legt meer dan “een begin van bewijs” voor.

De buitengewone omstandigheid dient dan ook weerhouden te worden.”

3.5. Zoals dat reeds werd gesteld onder punt 2 van dit arrest, werd het administratief dossier niet neergelegd. Derhalve kan niet worden nagegaan of de thans bijgebrachte geboorteakte mét vertaling het stuk is dat ook daadwerkelijk reeds werd neergelegd ten tijde van de aanvraag en, zo ja, of de verwerende partij dit stuk op een correcte wijze heeft betrokken bij de beoordeling van het al dan niet aangetoond zijn van de buitengewone omstandigheden zoals voorzien in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij maakt, door het niet neerleggen van het administratief dossier, de wettigheidscontrole op haar beslissing –in casu aangaande de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag - onmogelijk (RvS 17 februari 1998, nr. 71 867). Derhalve dringt de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing zich op.

3.6. Uit een samenlezing van de bestreden beslissingen blijkt dat het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten gesteund is op de eerste aangevochten akte: de beslissingen werden genomen op dezelfde datum, de eerste bestreden beslissing werd genomen door attaché L.M. de tweede bestreden beslissing stelt uitdrukkelijk *“In uitvoering van de beslissing van L.M., attaché”* en wordt vervolgens andermaal ondertekend door dezelfde attaché. Nu de Raad een middel gegrond acht dat is gericht tegen deze akte en overgaat tot de vernietiging ervan, is de rechtsgrond van het bevel verdwenen. Gelet op een goede rechtsbedeling en het rechtszekerheidsbeginsel dient bijgevolg ook de tweede bestreden beslissing uit het rechtsverkeer te verdwijnen.

4. De bestreden beslissingen moeten worden vernietigd. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 3 december 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en het bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum, worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien april tweeduizend dertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS